

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der Laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

De goede mensch brengt het goede voort uit den goeden schat zijns harten; en de kwade mensch brengt het kwade voort uit den kwaden schat zijns harten; want uit den overvloed des harten spreekt zijn mond.

JEZUS.

No. 5

1 Maart 1913.

18e Jaargang.

„WIE ZEGGEN DE MENSCHEN DAT IK BEN?”

In de dagen van het leven van den Zaligmaker bestond er onder het volk een bepaald meeningsverschil, beiden zoowel onder de geleerden als de ongeleerden, wie Hij eigenlijk was. De beginselen die Hij leerde en de werken die Hij deed, kenmerkten Hem als een bijzonder persoon, en Zijn leven vroeg gestaag onder degenen waaronder Hij werkte, éene verklaring. Zijne tijdgenooten, evenals de menschen in alle eeuwen, waren langzaam om de waarheid te aanvaarden, en gaven er de voorkeur aan eene verklaring te geven die enkel hun geweten bevredigde, liever dan de feiten der waarheid toe te stemmen en te erkennen. Vandaar was het dat sommigen zeiden, dat Hij Johannes den Dooper was, van de dooden opgestaan, anderen beweerden dat Hij Elias was, en nog weer anderen dachten dat Hij Jeremias was of eene van de profeten. Het waren de eenvoudige discipelen die de waarheid verstonden, en die waarheid, dat Hij namelijk Jezus de Christus was, was hen van God geopenbaard als een gevolg van hun eenvoudig maar standvastig geloof. Later, — nadat hij een der grooten apostelen geworden was, — verklaarde een van deze discipelen, dat niemand weten kon dat Jezus de Christus was dan door den Heiligen Geest.

De vraag wie Jezus was, was alstoen nog niet bevredigend opgelost voor hen, die van Hem en Zijn werk gehoord hadden. Zelfs nog in de verlichte zóste eeuw zijn velen van de geleerden bezig om te trachten een voldoende antwoord te geven op de vraag: „Wie was Jezus?” en velen hunner zeggen dat Hij een groot leeraar was, of wel een profeet, maar betwisten echter, dat Hij een God was, of de Zoon van God.

Waar na negentienhonderd jaar de wijzen der wereld in betrekking tot hunne meeningen aangaande den Meester nog verdeeld zijn, daar behoeft het geene verwondering te baren,

dat er een groot verschil van opinie te vinden is aangaande het werk wat Hij in de laatste dagen heeft hersteld. Nog niet een enkele eeuw is voorbij gegaan, sedert Hij zichzelven openbaarde aan den jeugdigen profeet der negentiende eeuw, en in het algemeen sprekende, weten ook de wijsgeeren van onzen tijd de vraag: „wat is dat nieuwe werk” niet te beantwoorden. Gewoonlijk wordt elke theorie boven de werkelijke verkozen.

Bij zekere gelegenheid werd aan een van de grootste presidenten van de Vereenigde Staten, de overbekende Abraham Lincoln, de vraag gesteld, „wat is u van plan met het Mormonisme te doen?” Zijn antwoord hierop was, „Toen ik nog slechts een knaap was, en in de wouden van Kentucky woonde, was de landstreek aldaar nog maar ter nauwernood bewoond. Uitgestrekte wildernissen bevonden er zich in overvloed. Om de grond voor onze boerderijen te bewerken, moesten we de reuzenboomen vellen, en de wortels ervan uitroeien, en somwijlen gebeurde het dan, dat wij bij eenen boom kwamen die zóó groot was, dat we ze er niet uit konden krijgen. Dan gingen we te werk en ploegden er om heen. En dat nu is het, wat ik mij voorstel, om met het Mormonisme te doen.

Dit antwoord was weliswaar verstandiger dan wat gewoonlijk gegeven wordt, maar toch lost het de kwestie niet op. Het zegt enkel maar: „Ik weet het niet.”

Waarom echter ontwijkt men de eenvoudige waarheid? Waarom gaat men niet vrij en frank onderzoeken en aanvaard de resultaten van dat eigenst onderzoek? Eenvoudige vragen slechts, maar toch nog niet zoo heel gemakkelijk te beantwoorden.

Een van de dwaaste gezegden in betrekking tot het werk van de laatste dagen is wel, dat de Kerk haar werk voort zoude zetten om beide, mannen en vrouwen, (maar in het bijzonder vrouwen) te verleiden, om in haar midden een onzedelijk leven te leiden. Zelfs een oppervlakkig onderzoek slechts van de geschiedenis van de Kerk of het standpunt van haar tegenwoordigen toestand zoude alleen al doen zien hoe geheel zonder grond, ja, hoe dwaas een dergelijk gezegde is.

De Kerk heeft thans voor den tijd van ruim tachtig jaar op aarde bestaan, en sedert de organiseering ervan zijn er omstreeks een millioen menschen tot haar toegetreden. Van dit millioen is door den loop der tijden allicht ongeveer de helft naar andere gewesten gegaan aan de andere zijde van het graf, zoodat vandaag het leden-aantal plus minus 500.000 bedraagt.

Om dit cijfer door vergelijking wat duidelijker te maken, zei gezegd, dat er op dit oogenblik een weinig meer leden in de Kerk zijn dan Rotterdam inwoners telt.

En wat nu zijn deze 500.000 menschen doende in de wereld?

Wij zullen niet de zaken in herinnering brengen, die tot de vroegere geschiedenis der Kerk behooren, noch de groote waarheden die de wereld zijn binnengekomen als een gevolg van het in het licht geven van het Beek van Mormon, de Paarl van Groote waarde en de Leer en Verbonden. Evenmin zullen wij de aandacht bepalen bij de uitvinding van het groote irrigatie-systeem, dat ten gevolge heeft gehad, dat de cijfers in betrekking tot het voorzien der wereld van koren, vruchten en andere voedingsmiddelen onomvattelijk zijn vergroot, en wat eveneens het middel is geweest, dat meer dan ééne wildernis melk en honig heeft doen vloeien. Wij zullen ons enkel bepalen tot de vraag, wat is dit lichaam van 500.000 menschen als een geheel beschouwd, nu, — in 1913?

En wijzen hunne daden er dan op, dat het gezegde boven gegeven, ook maar den geringsten grond van waarheid schijnt te hebben?

In de eerste plaats beschikken zij over 1200 plaatsen van openbaren eeredienst onder de verschillende natiën der aarde, met inbegrip natuurlijk van de Vereenigde Staten, — alwaar de leerstellingen van onzen Heer Jezus Christus niet alleen op de Sabbatdagen, maar eveneens in de dagen der week, wanneer de gelegenheid zich daartoe voordoet, gepredikt wordt. Deze kerkgebouwen zijn door den regel sterk en goed gebouwd, en velen ervan hebben een overwegenswaardigen aanspraak op het gebied van elegance. Onder deze gebouwen is de groote Tabernakel te Salt Lake City, welke een van de voornaamste vergaderzalen der wereld is, en waar zich een der schoonste pijporgels bevindt wat op het Amerikaansche vasteland te vinden is. Terloops zij opgemerkt, dat dit instrument niet alleen een bron van genot is voor de Heiligen alleen, welke bevoorrecht zijn om onder de liefelijke tonen ervan te mogen vergaderen, maar eveneens voor de honderden van toeristen die Salt Lake elken dag passeeren. Een flauw begrip van het genot wat dit instrument aan de menschen in de wereld heeft verschaft, gelegen als het is in een gebouw wat de schoonste en de meest volmaakte klankgeleidingen bezit, van wat ooit is voortgebracht geworden, kan verkregen worden, als men weet, dat de tegenwoordige organist, Prof. J. J. Mclellan, die, zooals gezegd is geworden door den Heer C. M. Hook, uitgever van de „Continental Times” een der voornaamste organisten is van de Vereenigde Staten, en die in de laatst verloopen jaren niet minder dan 3200 concerten erop ten beste heeft gegeven.

De Heiligen der Laatste Dagen bezitten het meest volmaakte Zondagschool-systeem; bestaande uit 1247 scholen, gelegen in elk klimaat, op alle de groote vastelanden, en eveneens op de eilanden der zee. 157.698 leerlingen behooren tot de onderscheidene klassen, en over de 20.000 onzelfzuchtige man-

nen en vrouwen besteden een gedeelte van hunnen tijd zonder eenig loon of prijs, om aan deze leerlingen de waarheid van het Evangelie van Christus te onderwijzen.

Benevens deze reusachtige organisatie bestaan er eveneens andere vereenigingen om allen zoowel mannen als vrouwen en meisjes, lichamelijk en geestelijk te helpen en te leeren. Ook hierin zijn duizenden en nogmaals duizenden in betrokken, helpende en het doel bezittende om bijstand te verleenen aan alle soorten van behoeftigen van af het kind tot op den grijsaard, aangezien het Mormonisme leert, dat de mensch nimmer te oud, noch te jong is om te leeren.

Eene instelling, die nog in het bijzonder dient te worden vermeld, is de Zusters-hulpvereeniging. Het hoofdlichaam ervan is samengesteld uit bijna duizend onderafdeelingen en het werk der leden bestaat hoofdzakelijk in het lenigen op een stille en onaanstootelijke wijze van het lijden der bedroefden, de behoeftigen, de zieken en de armen, in het bijzonder met het oog op de stoffelijke behoeften; — voedsel verstrekkende aan de hongerigen, kleeding aan de naakten, de zieken verzorgende en de bedroefden vertroostende.

Het Mormoonsche volk brengt zijn aandeel bij in de belasting voor de openbare scholen in de steden, staten en landen waarin zij wonen; en het is een welbekend feit, dat in die plaatsen, waar de Mormonen een overwegende macht bezitten, of waar ze in een voldoende aantal wonen om eenigen invloed te bezitten, dat daaraan de opvoedende belangen van de jeugd de meeste zorg wordt besteed; en Utah, de zogenoemde Mormonenstaat, staat aan het hoofd van al hare zusterstaten, waar het het onderwijs betreft, en vermoedelijk zou het eene moeilijke taak blijken te zijn om een andere plek op heel de aarde aan te wijzen, waar meer belezen menschen wonen dan in dit land.

Maar afgezien van de voorzorg in zoo groote mate geschonken aan het openbare onderwijs, wat het mogelijk maakt voor alle kinderen, de armsten zoowel als de rijksten, om op denzelfden basis eene goede opvoeding te verkrijgen, — de Kerk, deze gemeenschap van 50.000 menschen, bezit een systeem van hoogeschoolen en universiteiten, waar elk volk der aarde met trots op mag worden gewezen. Deze instellingen beslaan 30 verschillende instituten, elk hunner moderne gebouwen, en met uitstekend geschoold personeel bemand, in betrekking tot het werk wat van hen wordt vereischt. Over de 8000 studenten maken het ledenaantal uit van deze hoogeschoolen. De aandacht dient er op gevestigd, dat deze 8000 niet alle studenten van de Heiligen der Laatste Dagen omvatten. De opmerkenswaardige beschaafdheid van dit volk is er altijd op uit geweest om waarheid en kennis op te doen van uit alle bronnen waar het maar kan worden gevonden, en het

gevolg daarvan is, dat ook in de publieke universiteiten, die gevonden worden in het land van de Heiligen, opgericht door het gouvernement, en die met de Kerk als zoodanig niets uit te staan hebben, er eveneens honderden en duizenden studenten van de Heiligen der Laatste Dagen worden gevonden. Ook zelf bezoeken zij alle dergelijke soorten van scholen in den vreemde, en er is waarschijnlijk niet eene voorname universiteit in de beschaafde deelen der wereld, alwaar geene Mormoonsche studenten worden gevonden. Alle de groote hoogeschoolen van de Vereenigde Staten hebben onder hunne leerlingen Mormonen, en eveneens worden ze gevonden in Engeland, Frankrijk, Duitschland en andere van de voornaame centra van opvoeding. Van deze plaatsen brengen zij de meest vooruitstrevende gedachten der wereld met betrekking tot de onderscheidene zaken van wetenschappen en schoone kunsten tot hun land, aldus hun volk een ruimen en vooruitstrevenden blik schenkende in betrekking tot de zaken des levens.

De Heiligen der Laatste Dagen bezitten een zendelingen-corps van 2000 man. De tijd van deze zendelingen wordt vrijelijk opgeofferd, en geen loon ontvangen zij voor hunne diensten. Zij gaan naar dat gedeelte van de wereld, waar ze naar toe worden gezonden, hetzij het het Christelijk Europa is, dan wel het heidensch Azië, of de wilde en onbeschaafde eilanden der zee. Als zij terug komen, dan brengen zij de beste ideeën en gedachten van het volk, waaronder zij werkten, met zich mede, zoowel als de taal die zij spreken, en de kennis aldus verkregen wordt tot op zekere hoogte het algemeene eigendom van het geheel. Het voornaamste ding van dezen zendingsarbeid echter is, dat het de edelste waarheden, die ooit tot de aarde zijn geopenbaard, aan de natiën der wereld brengt. Want zij, die deze waarheden ontvangen, voelen in zich eene inspiratie ontvlammen, welke leidt tot de zaligheid. Velen van hen, die ze niet openlijk willen aannemen, brengen ze toch nog tot betere en nobeler karakters.

Het Mormonisme leert de menschen niet alleen hoe te sterven, maar eveneens hoe te leven. Het bereidt het mensdom niet alleen voor op die groote eeuwigheid, maar ook voor den tegenwoordigen tijd die zoo rijk is aan heerlijke gelegenheden om te leeren vooruit te gaan, goed te doen en lief te hebben met die onvergankelijke christelijke liefde, waarvan Paulus sprak.

Heeft de Kerk deze 1200 prachtige plaatsen van eredienst opgericht en onderhoudt zij ze, en predikt zij elke week duizend of meer predikatiën over de eenvoudige beginselen van waar Christendom, vermaakt zij vijfhonderd menschen elken dag met haar orgelconcerten in den grooten Tabernakel, heeft zij 20.000 mannen en vrouwen in hare Zondagsscholen,

zendt zij hare zusters om de armen te voeden, de naakten te kleeden en de zieken te verplegen, handhaaft zij haar kostelijk systeem van hoogeschole en universiteiten, laat zij hare zonen en dochteren op eigen kosten reizen naar de groote universiteiten van de wereld om jaren van hunnen tijd door te brengen in de studie van wetenschap en schoone kunsten, zendt zij hare 1000 zendelingen elk jaar naar het heidensche Azië, het duistere Afrika, tot het vrije Amerika en het beschaafde Europa, naar de eilanden der zee, moedigt zij de striktste beginselen van zedelijke moraal onder hare leden aan, en houdt tot hen uit de hoogste idealen van het leven wat een mensch ooit heeft bereikt, of wat God immer heeft geopenbaard, verkondigt zij de mogelijkheden van eene toekomst op eene meer prijzenswaardige en liefdevolle wijze dan eenige andere secte ooit heeft gedurfd te doen, doet zij al deze dingen en honderd anderen die evengelijklijk edel en groot zijn enkel met het doel om sommige dwaze jonge meisjes of op avontuur beluste vrouwen voor eenig demoraliseerend doel in de Kerk te krijgen?

De vraag is belachelijk en ongerijmd.

ROSCOE W. EARDLEY.

VOLGT MIJ NA.

(Vervolg van blz. 68).

III.

Een van de oude Amerikaansche profeten onder de Nephieten heeft de volgende voortreffelijke gelijkenis gebruikt: „Laat ons thans het woord bij een zaad vergelijken. Indien gij plaats geeft in uw hart, zoodat een zaadkorrel geplant kan worden, en het een goed zaad is, en gij het niet uitwerpt, door uw ongeloof of doordat gij den Geest wederstreeft, ziet, het zal in u beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij in uzelfen zeggen: Het is zeker een goed zaad, of dat woord is goed, want het begint mijne ziel te vergrooten; het begint mijn verstand te verlichten; ja het begint mij aangenaam te zijn. Nu zou dit uw geloof niet vermeerderen? Ik zeg u ja, hoewel het niet tot eene volmaakte kennis opgegroeid is. Doch ziet, als het zaad zwelt en spruit en begint te groeien, dan moet het goed zijn. — Nu, zijt gij zeker dat het een goed zaad is? Ik zeg u ja; want een ieder zaad brengt zijn eigene vrucht voort.”

In overeenstemming met deze gedachten zijn de woorden woorden van Paulus. Hij schreef aan de Romeinen. „Zoo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het woord Gods.” Dus, is het noodzakelijk dat God Zijn woord —

Zijne waarheid — moet openbaren, en dit moet aan de menschen geleerd worden, en door het woord van God aan de menschen te verkondigen, zullen de zaadkorrels van geloof in hunne harten geplant worden. Deze, onder den invloed van den Geest van God, zullen groeien en eindelijk tot kennis ontwikkelen, en deze kennis zal ons tot eenen hooger trap brengen, en den grond leggen voor een nog grooter geloof, en dus, zooals Paulus zegt, „zullen wij van geloof tot geloof gaan.”

Aldus zal het geschieden dat er geen einde aan ons geloof zal zijn, en er zal ook geen einde zijn aan onze vooruitgang.

Maar nu, in de allereerste plaats moeten wij met het woord van God in aanraking komen. Wij moeten naar die plaats gaan, alwaar het woord te vinden is of alwaar het wordt gepredikt, of het moet tot ons worden gebracht. Het is daarom noodig godsdienstoefeningen bij te wonen, of wel dat de dienstknechten Gods ons in onze woningen zouden bezoeken. Om de menschen met het woord van den Heere in aanraking te brengen, komen de zendelingen van deze Kerk naar de wereld. Het Evangelie moet gepredikt worden, opdat de menschen kunnen gelooven, en door te gelooven geleid kunnen worden om den Meester te volgen tot de zaligheid.

Wanneer dit de wet is waardoor geloof wordt gekregen, dan blijkt het duidelijk, dat alles wat ermede in tegenstrijd is, het geloof zal afbreken. Iemand die zich buiten het woord van God stelt, kan niet de minste hoop hebben om geloovig te worden. Zoude het niet de grootste dwaasheid zijn voor iemand, die een rechtsgeleerde wil worden zich geheel en al over te geven aan eene studie van regeeringloosheid? Denkt u dat zoo iemand ooit zijn beroep als rechtskundige zoude kunnen vervullen? In dit gewoon beroep van het leven, zegt zelfs gezond verstand dat zóó te handelen zeer verkeerd zoude zijn. Toch ziet men op godsdienstig gebied dit vreemde geval, dat namelijk de menschen hunne zielen met boeken van godsdienstloosheid doen doordringen, en dan, met meer kennis dan verstand, onbeschaamd verklaren, dat God niet te vinden is.”

„Maar dit is op de Christenheid niet van toepassing,” zeide onze vriend. „U geeft toe, nietwaar, dat alle Christenen in God gelooven.”

„Jawel, alle Christenen gelooven wel in God, maar is het geloof van alle Christenen van die werkzame soort, die Jezus bezat? Zijn geloof heeft Hem geleid om groote en machtige daden te verrichten. Hij was in staat verzoeken te weerstaan, de machten der duisternis te bestraffen, de zieken te genezen, de blinden te doen zien en het Evangelie aan de armen te verkondigen, zoowel als de zondige rijken te

kastijden. Hij heeft visioenen en openbaringen ontvangen, en alle de geboden Zijns Vaders, het grootste zoowel als het minste, heeft Hij onderhouden.

Geloof, hebben wij gezegd, is op openbaring gebaseerd. Gelooven alle Christenen heden dat God zich thans openbaart? Hebben zij dat groote geloof? Zoo niet, dan kan het van hen nauwelijks worden gezegd, dat zij in den vollen zin des woords Hem volgen, want Zijn leven was een leven van openbaring en tot Petrus, een der geliefde apostelen, zeide Hij, dat op deze steenrots van openbaring Zijne Kerk zoude worden gegrondvest. Dit dan, een levend, werkzaam geloof is het soort dat men moet hebben om Hem te volgen.

Wel is het waar dat wij den Bijbel hebben, en ook is dat een prachtig boek. Hij maakt ons bekend met enkele van de schoonste waarheden, die God ooit aan het menschdom heeft geopenbaard, en wanneer wij deze waarheden willen ontvangen, zullen zij van groote waarde voor ons zijn. De Bijbel als een boek bewijst heel duidelijk, dat in de dagen van ouds de Heere zich aan Zijne kinderen openbaarde. Wegens het geloof uit deze openbaringen geboren, zijn groote en machtige dingen tot stand gekomen, en volken en natiën werden rijkelijk gezegend. Maar zijn alle van de groote dingen van het leven voltooid? Zijn alle van de plannen Gods afgewerkt? Blijft er niets meer te doen over? Wanneer niet alles gedaan is, dan hebben wij heden hetzelfde levende geloof noodig als Jezus had. Zonder dit geloof kunnen wij op maatschappelijk, noch op geestelijk gebied volkomen succes hebben, een volmaakte zaligheid kunnen wij niet ontvangen."

„Ik kan een groot licht zien," gaf onze vriend toe, „en ik erken dat een geloof zooals u beschreven hebt, zeker een paarl van groote waarde zoude zijn. Maar, dezen weg ingeslagen hebbende, wat wordt er nu vervolgens van ons vereischt?"

„U vroeg, als ik mij niet vergis," zeide ik tot onzen vriend, „welke stap er op een levendig geloof volgt?" Natuurlijk drukt geloof zich in werken uit. Edele daden zijn de bloesems van een Christengeloof, en deze bloesems zullen zich in heerlijke vrucht veranderen. Jezus liet de vruchten zien van het geloof, hetwelk Hij leerde. Geloof in werken veranderd, brengt kennis voort, en kennis vormt het fondament, waarop een nog hooger geloof kan rusten. Dit hooger geloof kan óók in kennis veranderd worden en zal op zijne beurt ons nog hoogere idealen en volmaaktheid voorstellen. Dat is allicht hetgeen Paulus bedoelde toen hij zeide: „De rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven."

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :

ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :

B. TIEMERSMA

ZELFBEHEERSCHING.

Koning Salomo heeft eenmaal gezegd, „die zichzelve overwint is sterker dan die eene stad inneemt”. Een zeer sterk beeld voorwaar. We weten dat het innemen van eene stad niet zeer gemakkelijk gaat. Was in den tijd van Salomo dit beeld aan den oorlog ontleend, en omreden het Israelitische volk in dien tijd steeds met hunne ervijanden te strijden had daarom zoo begrijpelijk voor hen, ook in onze dagen weten we dat het innemen van steden, vooral wanneer die steden sterke vestingen blijken, niet zeer gemakkelijk gaat. Moed, kracht en zelfbeheersching behoort daartoe. En zelfbeheersching wel het allermeeft. Zelfbeheersching dan ook is wat Salomo door middel van dit beeld te verduidelijken poogt. Die zichzelve overwint, is nóg sterker dan die in staat is eene stad te onderwerpen. Is zelfbeheersching dan zoo moeilijk? Ja, dat is het. Zonder overdrijving durven wij gerust te zeggen, dat het de moeilijkste taak op aarde is, voor elkeen, en in het bijzonder wel voor de Heiligen der Laatste Dagen. De laatsten toch hebben in hun vaandel geschreven om volmaakt te worden en hebben beloofd om voor dit einddoel pogingen aan te wenden. Die volmaking nu zal niemand maar zoo als eene gave zonder meer ontvangen. Daar leent zich de zaak nu eenmaal niet toe. Kan genade verkregen worden als werkelijk eene genade gift, en kan er op waar berouw door de vereischte ceremoniën daaromtrent te vervullen eene vergeving van zonden worden erlangd, niet zoo is dat met den weg der volmaking. Die weg moet doorloopen worden, en een der allereerste dingen die dient te worden betracht, is wel zelfbeheersching. Zonder geleerd te hebben zichzelve te beheerschen en in toom te houden is het niet mogelijk om één stap op den weg der volmaking voorwaarts te gaan. Deelen wij niet de orthodoxe zienswijze dat den mensch, eenmaal verdorven, nimmer weer goed te maken is, — dat hij sterke neiging bezit om het kwade te doen is onomstootelijk waar. Die neiging nu moet worden overwonnen. Ten opzichte daarvan dient het persoonlijk karakter geweld te worden aangedaan. De neigingen tot het booze en het kwade moeten worden beheerscht, en het karakter geleid in den weg van zelfverloochening, de grondslag waarvan niet anders dan door zelfbeheersching kan worden gelegd.

Overwin uzelf en overwin uwe kwade neigingen. Eerst gaat dit zéér moeilijk. Moeilijker allicht nog dan wij oppervlakkig zouden meenen, want eenmaal onze voeten op den rechten weg gezet hebbende zal de booze geen pogingen nalaten om te trachten ons wederom te doen keeren om hem opnieuw te doen dienen. Paulus zeide in zijne dagen: „wanneer ik het goede wil doen, dan ligt het kwade mij bij,” en hij die ten opzichte van deze zaak van ondervinding kan spreken is het volkomen hiermede eens. Dan echter dient juist te worden opgelet. Dan dient juist de kracht te worden gestaald en getracht dat kwade wat dan bij ligt, te overkomen. Elke stap in die richting gedaan schenkt dan eene voldoening in overeenstemming met de kracht die ontwikkeld is moeten worden om het resultaat te bereiken. Hoevelen van ons herinneren zich niet verschillende zwakheden, door hen een tijdlang, soms een langen tijd gekoesterd, en waarmede eindelijk is gebroken geworden. Bij ondervinding weten wij dan hoeveel moeite dat heeft gekost, en hoeveel struikelblokken door ons zijn gepasseerd alvorens we daarin onszelf hadden overwonnen. Is iets dergelijks in ons leven voorgekomen, dan weten we wat het zeggen wil om een gedeelte van ons zelve te overwinnen, en kunnen we gevoegelijk eene berekening maken wat het is om zich geheel te overwinnen. Is de taak lastig en moeilijk, — om eenmaal de volle zaligheid te kunnen genieten is zij daarentegen toch ook niet minder noodzakelijk. Zoolang nog niet iedere neiging ten kwade door ons is ten onder gebracht, zoolang zullen wij geen volle zaligheid kunnen genieten, en wel om de eenvoudige reden, dat we vóórdien niet bekwaam zullen zijn om de zaligheid in zijne volheid te kunnen begrijpen. Alleen het idee tot een volkomen mensch te zijn ontwikkeld, zonder vlek of zonder blaam, naar het voorbeeld van Christus en in overeenstemming met de volheid van alles in Hem, schenkt ook alleen een volle zaligheid. „We zijn,” — zoo zegt Paulus, — „dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Hij uit de dooden opgewekt is, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.” De roepstem tot volmaking alzoo omlijnd en veeduidlijkt. De roepstem om Gode gelijk te worden langs het voorbeeld van Zijnen Zoon onzen Verlosser. Hij overwon in elk opzicht Zichzelve, en de groote kracht en verdienste van Christus school juist in het feit, dat den vreeselijken druk der omstandigheden, waaronder Hij vertoefde, Hem nimmer tot eenige zonde heeft kunnen verleiden. Zóó groot was Zijne zelfbeheersching. Zóó groot was Zijne wilskracht, waar het gold het goede te doen en den wil Zijns Vaders. In beginsel is dat hetzelfde wat van ons wordt verlangd. In beginsel hebben wij Hem hierin na te streven, verwachten wij dat onze zaligheid eens met en bij

Hem zal zijn, en aan de Zijne gelijk. Onder de grootste smarten overwon Hij zichzelf, en waar het gold den wil van Zijnen Vader te volbrengen, daar deinsde Hij voor geen ding terug, al moesten er door Zijnen persoonlijken vleeschelijken wil nóg zulke groote offers worden gebracht.

Dát voorbeeld na te streven zal ons eveneens brengen op den Goddelijken weg der zelfverloochening, die ons leert om onzen wil te beheerschen en gelijkvormig te doen maken aan den Zijnen, en bijgevolg ook aan den Goddelijken wil. Zóó te leven zal onze zelfbeheersching tot volkomenheid vergrooten en eveneens onze zaligheid. Dit is het doel van het Evangelie. Dit is het doel van de prediking Gods ten allen tijde geweest door alle eeuwen heen. En overal waar een godsdienst wordt gepredikt hiermede niet in overeenstemming daar wordt een leugendienst verkondigd. Overal waar het grovere egoïsme wordt gezocht daar is een bewijs aanwezig dat den geest van Christus niet aanwezig is, maar daarentegen den geest van het kwade die aftrekt van God, die aftrekt van de zelfbeheersching, en die ten slotte aftrekt van de zaligheid.

Geen godsdienst derhalve die niet dit beginsel op den voorgrond plaatst, maar de leer die ons in karakterdeugden door zelfbeheersching op wil voeren tot de volheid der volkomenheid van Christus, is Zijn evangelie, en is de leer der „Mormonen.”

De teekens van zijn toegenegen hart
 Zijn uitgedrukt in zijn onfeilbaar woord,
 Daar spreekt Hij u van vrede, stilt uw smarte,
 Al merkt gij 't niet, uw zuchten werd verhoord.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 2 Maart aanstaande, zal de Arnhemsche conferentie worden gehouden. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten des morgens 10 en des middags 2 uur in de gewone zaal Walstraat 6, en des avonds 7 uur in het Logegebouw Rijnstraat.

Belangstellenden en vrienden zijn beleefd uitgenoodigd.

De goddelooze doet een valsch werk; maar voor dengene, die gerechtigheid zaait, is trouwe loon.

Alzoo is de gerechtigheid ten leven, gelijk die het kwade naagt, naar zijnen dood jaagt.

De verkeerden van hart zijn den heere een gruwel; maar de oprechten van weg zijn zijn welgevallen.

SALOMO.

GEHOORZAAMHEID.

Zeer dikwijls ontmoeten de zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen menschen die denken, dat het er niet zoozeer op aan komt hoe door hen de Schriften worden verstaan en hoe ze na worden geleefd, en vooral is dat het geval met betrekking tot den doop. Hoewel David in eene van de Psalmen zegt: „Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt, en wat is des menschen zoon, dat Gij hem bezoekt,” vinden wij een reden om te zeggen: „wie en wat zijt gij, o menschenkind, dat ge den moed bezit om de geboden van God naar uw eigen goeddunken te veranderen, en niet alleen die van God, maar eveneens die van Zijnen Zoon Jezus Christus. Werd zulks toegestaan in de dagen van ouds? Begeven wij ons met onze gedachten naar het paradijs. De Heer had gezegd: „Laat ons menschen maken naar ons beeld en naar onze gelijkenis. De mensch nu werd geformeerd, en werd tot eene levende ziel op aarde gesteld. Hem werd een gebod gegeven, de overtreding waarvan met den dood zoude worden gestraft. Adam en Eva overtraden echter het gebod (Gen. 2—16 en 17) en onmiddellijk daarna klonk de eens zoo liefelijke stem des Heeren hen thans dreigend in de ooren: „Adam waar zijt gij?” En hoewel Adam zijn daad bekende, had de Heere zekere wetten gegeven, die gehoorzaamd dienden te worden; — en waar de overtreding hier te voorschijn trad, daar bleef de straf niet uit. En daar ging Adam, vervloekt en verdreven, met zijne vrouw, uit den hof. De Heere had zulks gezegd, en zoo geschiedde het. (Gen. 3 : 24).

Noach was godvruchtig en vreesde God, en de Heer gebod hem eene ark te bouwen. Noach geloofde wat de Heer tot hem geboden had en bouwde de ark, waarin hij met zijne huisgenooten behouden werd. (Gen. 6 : 14). Door den mond van Jozef gebod de Heer aan Pharao, om den overvloed der zeven vette jaren te bewaren voor de zeven magere jaren die te komen stonden. Hoe gelukkig dat door Pharao juist zoo werd gedaan als door den Heer bevolen was geworden. Had niet alles van honger in het land van Egypte om moeten komen, wanneer het gebod des Heeren door hem of door Jozef misverstaan was geworden? Deed ook Mozes toen hij voor Pharao stond niet letterlijk wat de Heer hem geboden had, en ook vervulde de Heer niet letterlijk alles wat Hij gezegd had aan de Egyptenaren te zullen doen? (Ex. 12 : 29). De Heer gebod Mozes, let wel, om met zijnen staf te wateren te slaan en ze werden gescheiden. Droogvoets ging het volk door den zoo door gehoorzaamheid in verband met de Goddelijk almacht gebaanden weg. Mozes ontving nu geen straf,

want hij had juist zoo gedaan als hem gezegd was geworden, en toen Israël door de Schelfzee was getrokken, gebod de Heer Mozes andermaal zijne hand uit te strekken en de zee hernam haar gewonen loop.

In verband met het besproken onderwerp zeide de Heer: „Is het dat gij met ernst naar de stem des Heeren uws Gods hooren zult, en doen wat recht is in Zijne oogen, en uwe ooren neigt tot zijne geboden, en houdt alle Zijne inzettingen; zoo zal ik geen van de krankheden op u leggen, die Ik op Egypteland gelegd heb; want Ik ben de Heere, uw Heelmeester.” (Ex. 15 : 26).

Stipte gehoorzaamheid werd alzoo verlangd. Bij eene andere gelegenheid was het volk van Israël zonder water en de Heer gebod aan Mozes om zijnen staf te nemen, en Hij, — de Heer — zoude voor zijn aangezicht op den berg Horeb staan, en Mozes werd verder geboden op den rotssteen te slaan als wanneer er water uit zoude vloeien. Overeenkomstig 's Heeren bevel volgde Mozes nauwkeurig de aanwijzingen op met het bekende gevolg dat ter plaatse van Massa en Meriba den twist der kinderen Israels over het punt of de Heer wel dan niet in hun midden vertoefde, beslecht werd.

Bij een latere gelegenheid, toen de kinderen Israels door de woestijn trokken kwam er nogmaals een tijd dat ze zonder water waren, en ditmaal zeide de Heere tot Mozes: „Neem dien staf, en verzamel de vergadering, gij en Aäron uw broeder, en spreek gijlieden tot de steenrots voor hunne oogen, zoo zal zij hun water geven; alzoo zult gij hun water voortbrengen uit de steenrots, en gij zult de vergadering en hare beesten drinken.” Ditmaal was Mozes echter het woord des Heeren niet zoo gehoorzaam als de eerste maal, want vers 11 van 't zelfde hoofdstuk verteld ons dat Mozes, in plaats van tegen de steenrots te spreken, zijne hand ophief en tweemaal de steenrots sloeg. Onmiddellijk werd niet alleen de straf van Mozes, maar eveneens die van Aäron uitgesproken, dat zij namelijk niet in Kanaän zouden komen, en Deuteronomium 32 laat ons zien, dat Mozes door den Heer verhinderd werd om het land in te gaan, en evenals zijn broeder Aäron, die reeds eerder het leven had moeten derven op den berg Hor, zijn straf over zich uitgesproken zag, omreden zij hunne ongehoorzaamheid ten einde toe moesten dragen.

Ook wij, waarde lezer, zullen niet in het hemelsche Kanaän mogen komen, tenzij wij stipte gehoorzaamheid hebben betoond aan de voorschriften van God, al zijn die voorschriften dan ook van anderen aard dan die welke zijn aangehaald. Tot staving van een en ander nog eene andere gebeurtenis. Jozua, de opvolger van Mozes, moest met zijne mannen op bepaald aangewezen tijden onderscheidene rondgangen maken om de stad Jericho, om die stad in hunne

handen te doen vallen. Jozua geloofde volkomen hetgeen de Heer gebood, hoe vreemd het ook scheen, en de geschiedenis verteld ons dat de muren inderdaad van zelve vielen. Hebben we hier nogmaals een voorbeeld van de zegeningen als loon voor de bewezen stipte gehoorzaamheid, het volgende voorval doet ons juist de tegenovergestelde zijde zien. De Heer had gezegd, dat niets van den buit van Jericho ontvreemd mocht worden, maar Achan, de zoon van Charmi, had gestolen en het gestolene in zijn tent verborgen, en de gevolgen daarvan waren, dat Israël in plaats van overwinningen op zijne vijanden te behalen, zelve verslagen werd, en de Heer gebood dat Achan door steeniging gedood moest worden.

Eveneens wij, wanneer door ons niet wordt geluisterd naar de stem van God en door ons geene volmaakte gehoorzaamheid wordt betoond aan datgene wat de Heer verlangd, zal de dood ons lot zijn. De Heer is nog steeds dezelfde, beloonende het goede en straffende het kwade, en Hij is geen aannemer des persoons, noch maakt Hij onderscheid tusschen den een en den ander.

Naäman, een krijgsknecht der Syriërs, en een man hoog in aanzien, was melaatsch, en een Joodsch meisje in ballingschap in zijn huis verkeerende, werd indachtig dat er een profeet in Israël was, dewelke van zijnen God groote macht bezat. Zij sprak daarover, en Naäman ging henen en kwam bij den profeet Eliza. Zeven malen, — zoo luidde des profeten woord, moest hij zich baden in de Jordaan. Naäman, eerst tegenstrevig, gaf ten slotte gehoor aan den vreemden wensch, en wiesch zich zeven malen in de rivier, en werd gezond. Ook hij, al was hij hoog van macht en aanzien, moest zich stiptelijk onderwerpen aan hetgeen van hem door des Heeren dienstknecht werd verlangd, en alleen toen pas kon hij de zegeningen, die voor hem weggelegd waren genieten. Zie hoe juist alles werd vervuld wat de Heer door den mond van Daniël den koning Darius en Nebukadnezar aan deed zeggen. Eveneens hoe getrouw de Heer was om Daniël te helpen, waar hij op zijne beurt getoond had den Heere getrouw te willen zijn.

Geen twijfel schiet er over, dat de Heer stipte nakoming van zijne geboden verlangt, en iedereen zal moeten erkennen dat niemand onzer het recht heeft om iets te veranderen aan de bevelen des Heeren. Ook de Heiland als de zoon van God heeft ons Zijne bevelen gegeven en ook diens voorschriften mogen wij niet veranderen of wegdoen, al schijnt het ons ook gering de waarde van de dingen voorgeschreven. Bekeering is eene der voornaamste eischen ons door den Heiland bevolen, en laat niemand onzer zeggen, dat wij niet de macht bezitten om ons te bekeeren, want ook hierin wordt allen steun der Heilige Schrift gemist. Zie, hoe de Heer in de dagen

van ouds den profeet Jona naar de stad Ninevé zond met de boodschap, dat Ninevé verwoest zoude worden. De mannen van Ninevé echter, bekeerden zich, en de stad werd gespaard. Dit ook is de prediking van Jezus. Niet dat de menschen zouden worden verdoemd, maar dat zij zich zouden bekeeren en zich tot Hem wenden. Genade, zoo wordt er menigmaal gezegd, het is alles slechts genade. Wel is het waar, dat alles slechts genade is, maar wij dienen die genade aan ons te bevestigen door ons er voor ontvankelijk te stellen. Slechts door het opvolgen van Zijne geboden, en die stipt na te komen zal er voor ons de kans bestaan om die genade deelachtig te worden.

Zij en blijve dan dat het streven van de Heiligen der Laatste Dagen.

Den Helder.

J. v. d. Wel.

WAT CHRISTUS INSPIREERDE.

Het motief wat Christus door al de tooneelen van Zijne zending en Zijn lijden heen inspireerde en ondersteunde, van af den tijd van Zijne oorspronkelijke verordineering af aan tot op het oogenblik van Zijne overwinnende voltooiing aan het kruis, was tweeledig. Ten eerste, het verlangen om den wil Zijns Vaders te doen in het vervullen van de zaligheid der menschen, en ten tweede, Zijne liefde voor de menscheit, voor wier welvaren en het bereiken van zijn bestemming. Hij op zich had genomen om zorg te dragen. Wel verre ervan daan zijnde, om het geringste gevoel van wraakgierigheid te gevoelen jegens hen die door het tarten der wetten van God en menschen Hem eenen ooterenden dood brachten, koesterde Hij tot het laatste toe medelijden en ontferming voor hen. Hoor Hem in het uur van de allergrootste smart overluid bidden: „Vader, vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen.” Niet minder is de liefde des Vaders, getoond wordende in het aannemen van het offer des Zoons; — het offer van Hem, die Hij in verrukking „Zijn Geliefden” noemde, Hem toestaande te lijden, zooals alleen eenen God kan lijden: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeborenen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordeelen zoude, maar opdat de wereld door Hem behouden zoude worden.” Voorts nog zegt de Apostel Johannes, (die de Zaligmaker zoo lief had): „Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijnen eeniggeborenen Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.”

TALMAGE.

UIT ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Sedert de uitgave van ons laatste nummer zijn er heel wat openbare en bijzondere vergaderingen in het zendingsveld gehouden geworden. Door Pres. Low, van de Arnhemsche conferentie is er eene tocht gemaakt langs de plaatsen Dedemsvaart, Wapenvelde, Heerde en Kampen, en werden er aldaar telkens bijzondere vergaderingen belegd, die overal volle zalen en een aandachtig gehoor trokken.

Met President Low waren onder anderen de zendelingen Rich. B. West, Joh. E. Sanders, R. F. Lambert, alsmede twee zendelingen uit Groningen, namelijk de broeders Jos. Fiet en F. S. Emery, die van uit het verre noorden eenen tocht maakten zonder buidel en male, aan den weg telkens lectuur verspreidende en boeken en tractaten uitdeelende en verkoopende. Ruim duizend verschillende kleine boekjes van onze propagandalectuur werden verkocht, en eveneens een reusachtig aantal tractaten uitgedeeld.

Op 19 Februari was er eene bijzondere vergadering in Den Haag met hetzelfde succes als overal.

Op Zondag 23 Februari werd er te Schiedam in de zaal Amicitia eveneens eene bijzondere vergadering belegd, opgeleusterd door het Rotterdamsche zangkoor. Ook hier was geen plaatsje onbezet, en werden de verschillende sprekers met alle aandacht gevolgd.

Op 2 Maart zal er te Antwerpen een nieuwe zaal worden geopend, alwaar de zendelingen Hugh R. Woolley en J. F. Barlow, de gelegenheid wordt geboden om in het vervolg geregeld vergaderingen te houden. Ook dit dient te worden beschouwd als een groote vooruitgang in het werk in onze zending.

Zoo gaat Gods werk vooruit, van schrede tot schrede, en van dag tot dag.

Geen week gaat er voorbij of iets bijzonders en goed nieuws valt er te rapporteeren. In elk bijzonder onderdeel van de zending werken de verschillende dienstknechten Gods met groot succes en overal wordt den zegen des Heeren in ruime mate genoten.

I N H O U D.

Wie zeggen de menschen dat ik ben? . . . . . Blz. 69 Volgt mij na. III . . . . . „ 74 Zelfbeheersching . . . . . „ 77 Conferentie-Aankondiging . . . . . „ 79		Spreuken van Salomo . . . . . Blz. 79 Gehoorzaamheid . . . . . „ 80 Wat Christus inspireerde . . . . . „ 83 Uit ons eigen zendingsveld . . . . . „ 84
---	--	--
